

Udvalgets Betænkning

i Sagen om Forslag til en Lov om Appellen af de ved Politieretterne, ved Kjøbstædernes Brandretter og ved Birkeretterne paa Grevskaberne og Baronierne behandlede Sager.

Efter at have taget under Overvejelse det Landsktinget foreliggende Forslag til en Lov om Appellen af de ved Politieretterne, ved Kjøbstædernes Brandretter og ved Birkeretterne paa Grevskaberne og Baronierne behandlede Sager, undlader Udvalget ikke derom at afgive følgende Betænkning.

Om vi end formene, at de forskjellige Gjenstande, der behandles i Lovforslaget, kunde været ordnede paa en heldigere Maade, og at nogle Forandringer af enkelte Steders Redaction kunde være ønskelige, vilde vi dog ikke have erklæret os imod Lovforslagets Vedtagelse, dersom ikke visse Dele af dets Indhold vare af den Vækkelse, at vi af Hensyn til Sagens Realitet maae fraraade dets Vedtagelse, som det foreligger.

I den Anledning finder Udvalget sig foranlediget til at bemærke følgende:

Efterat § 1, ved i Slutningen at fastsætte, at „alle ved disse Brandretter paakjendte Sager, forsaavidt de efter de i Almindelighed gjældende Regler kunne være Gjenstand for Appel, blive at indanke for Landsoverretterne“, har vedligeholdt den i Frd. 25de Jan. 1805 § 18 bestemte summa appellabilis i dette Slags offentlige Sager, foreskriver § 3, at „for Indankningen af de Politiesager, der som Følge af Foranstaaende blive at indanke til Landsoverretterne, gjælde de samme Regler, som for de Politiesager, der allerede henhøre under bemeldte Retter, med Sagttagelse af Forskjellen mellem offentlige og private Sager, dog at den i Frd. af 25de Januar 1805 § 18 foreskrevne Regel, hvorefter ingen Sag maa antages ved Overretterne, med mindre den angaaer 10 Rbdlr.s Værdi eller derover, ikke bliver anvendelig under Appellen af nogenfømhelst enten privat eller offentlig Politiesag“. Da den provisoriske Forordning

af 27de Mai 1848 allerede havde henlagt alle Politiesager fra Landet under Landsoverretterterne, men der ved Lovudkastets Ord, „de Politiesager, der allerede henhøre under bemeldte Retter“, ifkun kan antages meent Sager fra Kjøbstædernes Politieretter, og de enkelte Slags Landpolitiesager, der ifølge Frd. 20de Oct. 1819 § 5, Frd. 26de Juli 1837 § 11 og Frd. 20 Mai 1840 § 35 allerede forend d. 27de Mai 1848 stode under Appel til Landsoverretterne, maa en Forandring af de citerede Udtryk anses tilraadelig. Men vigtigere Grindringer, som Udvalgets Majoritet (Blechingsberg og Olrik) maa tillade sig mod den citerede Deel af § 3, ere de, der gaae ud paa, at den Grændse for Appel til Landsoverretterne, som er befalet i Frd. 25de Januar 1805 § 18, er foreslaaet at skulle ophæves, men at dette Forslag, i det Mindste efter Maaden, hvorpaa Sætningen er affattet, dog indskrænker sig til Politiesager fra Landet.

Vi skjønte ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til saadan Afvigelse fra det hele System af Love om Landsoverretterterne, og formene, at betydelige og overveieende Grunde tale derimod. Foreløbigt bemærkes med Hensyn til Anvendelsen af hiin Begrænsning, at denne ikke forhindrer Paaanke, naar en Sag har en umiddelbar Interesse, der ikke lader sig anslaae i Pengé, eller i al Fald, om den end knytter sig til en mindre Pengesum, dog i og for sig er større, f. Ex. Mortificationen i en Gressag, Mulden for et omdvistet Næringsbrug. Skulde nu desugtet en ubegrændset Udgang til Paaanke finde Sted, saa maatte den omfatte alle Sager, der henhøre under Landsoverretterne, og Politiesager bør saameget mindre have et Fortrin, som det i Reglen er de vigtigere og vanskelige Sager, der ere henviste til den sædvanlige Rettsbehandling, men de Sager, hvis Vækkelse antages at tilraade en hurtigere og mere summarisk Behandling, der ere henlagte til Politieretterne. Men, ligesom det Spørgsmaal ikke kan finde sin Afgjørelse i nærværende Sag, om summa appellabilis i det Hele burde ophæves for Landsoverretterne, saaledes bør det ikke oversees, at de Bestemmel-